

man kalder det, har Ministeriet dertil, men jeg neblægger Protest imod, at det skal betragtes som en rigtig Fremgangsmaade.

Tscherning: Da det af mig reiste Spørgsmaal har givet Anledning til en Udtalelse, som gaaer i den Retning som den ærede sidste Talers, saa troer jeg, at jeg gjør rettest i at forklare det nærmere. Det forekommer mig, efter hvad jeg har kunnet see af hvad der ligger for, at hvore Udgifter efterhaanden ere vorede saa nær op til vore Indtægter, at man let kan tænke sig Muligheden af den Tid, da det kan behøves at paalægge nye Skatter. Nu er det mig om at gjøre, at man betimelig tænker sig denne Mulighed, og at navnlig Regjeringen tænker sig den, for at den ikke skal gribe til at forøge Skatterne efter de Matrikler, som hidtil have været brugte, men være fattet paa, hvis den vil have ny Skat, at søge at faae den efter ganske andre Grundsætninger. Naar man i Finantsforvaltningen saa at sige bliver overrasket af at skulle paalægge en ny Skat, saa griber man saa let til at søge den paa de bekvemste Maader, det er altid ubekvent at skulle udarbejde en ny Regel for Beskatningen. Men jeg vil haabe, at den ærede Minister for Kongeriget's særlige Finantser under enhver Omstændighed vil være betænkt derpaa, saasnuart Muligheden af at skulle maatte paalægge en ny Skat forudsættes.

Bille: Jeg skal blot til de Ord, vi nu hørte fra den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt's 2den Valgkreds (Tscherning), tillade mig den lille Bemærkning, at det just ikke forekommer mig at være en bevilgende Forsamlings Opgave at indbyde en Regjering til at forberede eller paalægge nye Skatter.

Tscherning: Jeg indbyder ikke Regjeringen dertil; jeg indbyder den netop til at gjøre saadanne Bestræbelser, at den ikke behøver at paalægge en ny Skat. Her indbyder jeg Regjeringen til betimelig at vide, hvad den trænger til, og vælge heldige Maader at opkræve Skatter paa. Vi have nemlig her i Landet, jeg skal sige det reent ud, en gammel Maade at opkræve Skat paa, naar man er i Nød, og

det er at tage den af Hartkornet; det er saa nemt, men jeg vil haabe, at der ikke mere skal begjæres nye Skatter deraf.

Bille: Hvor eventuelt en ny Skat, hvis en saadan bliver nødvendig, skal søges, det er et Spørgsmaal, som slet ikke kan siges at ligge for her. Jeg troer, at en lovgivende, bevilgende Forsamling, ved selv at fremdrage dette Spørgsmaal, ved selv at opfordre Regjeringen til itide at udarbejde en ny Basis for eventuelle Skatter, i Virkelighed kan siges at friste og indbyde den til nye Paalæg. Vi skulle tværtimod sige til Regjeringen, at dens Opgave skal være at holde Udgifterne indenfor de Grændser, som ere givne ved de nuværende Skatteindtægter, og ikke gaae videre. Det Spørgsmaal, det ærede Medlem har reist, bør først komme frem, naar Regjeringen i den Henseende fremkommer med et Forslag til os.

Tscherning: Det gjør mig ondt at maatte fortsætte. Vi have forgjæves bestræbt os for at holde Udgifterne indenfor snevre Grændser; vor hele Forvaltning er efterhaanden vøjet op til at koste saa oderordentlig meget og har bestandig fundet en saadan Udvidelse, at man forgjæves har gjort Modstand derimod, og hver Gang man forsøger paa principmæssig at holde dem indenfor snevre Grændser, saa møder man her Modstand, navnlig ved at der henvises til, at der foreligger en vedtagen Lov, og Domstolene maae paasee, at Enhver faaer, hvad der er tillagt ham; hvordan skulle vi da faae Magt til at indskrænke Udgifterne?

H. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand for Njøbenhav's 5te Valgkreds (Bille) formeente, at vi ikke skulle høre Dunse om at paalægge Skatter. Jeg troer, at den Maade, hvorpaa vi bedst kunne forhindre Regjeringen fra at paalægge nye Skatter, er, at vi bestandig ved vor Stemmegivning vise, at vi ville spare der, hvor vi efter vor bedste Overbeviisning finde, at der bør spares, og jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, til hvem jeg her sigter, ved sin Stemmegivning her i Thinget neppe altid har lagt for Dagen, at han gaaer ud paa at spare.